

Του
**Ιγνάτιου
Καϊτεζίδη***

Πριν από 15 χρόνια σκέφτικα να κάνω πράξη μα ιδέα άμεσης δημοκρατίας: τη δημόσια συζήτηση με τους πολίτες του δήμου στη διάρκεια της δημοτική θητείας. Δηλαδή μια πρακτική της αρχαίας **Εκκλησίας** του Δήμου, που θα ήταν προσαρμοσμένη στα σύγχρονα πρότυπα. Σκέφτικα πως θα ήταν χρήσιμο να έχουν οι πολίτες ένα βήμα ελεύθερης σκέψης και έκφρασης, ελέγχου, κατάθεσης ιδεών και προτάσεων σε απευθείας σύνδεση με τον δήμαρχο, χωρίς τις τυπικότητες που προβλέπουν οι διαδικασίες για την υλοποίηση και την εφαρμογή των δημοτικών πολιτικών, που συνήθως είναι πιο τυποποιημένες, με την κοινωνία να εκπροσωπείται και όχι να παρίσταται.

Η ιδέα ήταν τελικά καταπληκτική. Και ο χρόνος την έκανε **θεσμό**. Αυτό όμως που ήταν επίσης ανεκτίμητο σε αξία ήταν η μετατροπή της σε εργαλείο δημοτικής πολιτικής. Ήταν η απεικόνιση των προβλημάτων από την οπτική γνώνια της κοινωνίας. Και

όχι απλά η τυποποίηση του προβλήματος και της λύσης. Έκανε τη μεγάλη διαφορά να διοικείς με εξατομικευμένες λύσεις στα αιτήματα των πολιτών και όχι με οριζόντιες πολιτικές, που στοχεύουν στην επίλυση του μέσου όρου των προβλημάτων.

Εξίσου σημαντική ήταν η αξία και η **ταχύτητα** της πληροφορίας. Με την πρακτική αυτή καταφέραμε να είναι ο δήμος παντού. Γιατί δήμος είναι οι ίδιοι οι πολί-

τες. Να έχει ο δήμος μας χιλιάδες μάτια. Να μπορεί να επλύνει πο άμεσα, πο έξυπνα και συγκεκριμένα. Να αντιληφθεί καλύτερα αυτά που θεωρούν οι πολίτες προτεραιότητα. Να κανηθεί στον μακρόχρονο της γειτονιάς και όχι στον μακρόχρονο

της κοινωνίας που είναι έννοια πο μεγεθυσμένη και ικανοποιείται από πο γενικές λύσεις.

Η διαδικασία έκανε τη διοίκηση πο ώριμη, αλλά και τους πολίτες πο ενημερωμένους. Αρχισαν να μαθαίνουν τις αρμοδιότητες. Τι μπορεί και τι δεν μπορεί να κάνει ο δήμος. Εμαθαν πώς γίνονται τα έργα. Τι σημαίνει γραφειοκρατία και ποιος τη δημιουργεί. Ξέρουν πλέον ποια παράπονα πρέπει να είναι προς τον δήμαρχο και ποια όχι. Κατάλαβαν τα επά-

πεδα της διοίκησης και το μερίδιο της ευθύνης που αναλογεί στον καθένα. Και, κυρίως, ένιωσαν πως δήμος είναι οι ίδιοι. Και έγιναν συμμέτοχοι και εθελοντές.

Η διαδικασία «Συζήτω με τον δήμαρχό μου» είναι **μοναδική** στην Ελλάδα. Η δυνατότητα να μπορεί ο πολίτης να θέσει το πρόβλημά του απευθείας στον δήμαρχο δημόσια είναι δημοκρατία στην πράξη. Και έχει αξία η λέξη «δημόσια». Γιατί δημόσια ακούγεσαι, κρίνεσαι, δεσμεύεσαι. Οσοι διοικούν πρέπει πρώτα να ξέρουν να ακούν. Να αναγνωρίζουν στη φωνή των πολιτών την κριτική αλλά και την ευκαιρία. Οποιος φοβάται να συζητήσει απευθείας μαζί τους κάνει την ουσία αυτής της σχέσης αλλά και την ενδιαφέρουσα πλευρά της δημοκρατίας.

Δήμαρχος Πυλαίας - Χορηπάτ
ανπρόεδρος της Επιτροπής Θεαμών της ΚΕΔΕ

